

Forhold — jeg taler slet ikke her om det personlige Forhold — som bestaar mellem den ærede Minister og dette Ting. Men for øvrigt vil jeg sige, at selv om ikke disse provisoriske Forhold laa os imellem, vilde man næppe fra noget Folketings Side være tilbøjelig til at give Afkald paa i det enkelte at gennemgaa og øve Indflydelse paa et Budget; jeg tror heller ikke, at det vilde ske med Hensyn til noget som helst civilt Budget. Hvad den anden Anmærkning i Finanslovsforslaget angaar, søges der her en lignende Bemyndigelse, men paa en ganske enkelt Hovedkonto, nemlig paa Udgifter til Krigsmateriel. Her vil Ministeren ligeledes have Bemyndigelse til at overflytte, hvad der bespares paa en Underkonto, til en anden. Det vilde jo, naar det sammenholdes med først nævnte Anmærkning, delvis blive et Supplement til denne. Jeg mener altsaa, at den Bemyndigelse, som Krigsministeren søger med Hensyn til Personellet og paa andre Omraader, bliver her søgt med Hensyn til Krigsmateriellet. Allerede af denne Grund vilde Tinget ikke kunne tiltræde Forslaget, fordi det staar i Forbindelse med den anden Anmærkning, der har en overvejende politisk Betydning. Ellers vil jeg ikke sige, at Princippet er ukendt. Vi have anvendt det paa nogle Punkter. Jeg skal saaledes henvise til § 27 II., hvor der er opført en Bevilling til nogle Særnbaneanlæg. Der opføres Hovedkontoen saaledes, at Ministeren bemyndiges til at anvende, hvad der maatte blive sparet paa et af de paagældende Arbejder, til et andet; og der kan i og for sig anføres Grunde for at anvende dette Princip, hvad vi ogsaa have gjort, navnlig at der vil være nogen Opfordring for Administrationen til at spare paa en Konto, naar den ved, at den kan anvende det opsparede Beløb til at udvikle Materiel, eller hvad det nu er, det drejer sig om, paa andre Punkter, medens den maatte ellers vil være tilbøjelig til at sige: lad os kun helt bruge, hvad der er bevilget, vi have intet andet Sted at bruge det. Men her, hvor der er en Forbindelse med den førstnævnte Anmærkning, som vi af politiske Grunde aldrig vilde kunne tiltræde, kan jeg heller ikke anbefale den sidst omtalte Anmærkning, men maa anbefale Flertallets Forslag: at frygte begge Anmærkningerne.

Jeg vender mig nu til den Krigsministeriets vedrørende Del af § 26. Her har Udvalgets Flertal foreslaaet Nægtelse til et Beløb af 796,000 Kr. Vi have jo allerede i tidligere Aar anvendt et væsentlig finansielt Synspunkt over for denne Konto. Jeg skal her referere til de Bemærkninger, hvormed jeg indledede Budgetbehandlingen. Vi have

ment at maatte holde ogsaa denne Konto inden for Nødvendighedens Grænser og ikke her gaa til Udvidelser, selv om de maatte kunde anses for ønskelige. Det tror jeg, at alle vilde finde rigtigt. I Fjor bragtes den Krigsministeriets vedrørende Del af § 26 ned til ca. 426,000 Kr. I Aar har man ved Nægtelse af 796,000 herpaa bragt den ned til 420,500, altsaa lidt under i Fjor, men dog i Forhold til Kontoens hele Beløb kun ubetydeligt. Angaaende de enkelte Poster skal jeg bemærke, at den første til Anstæffelse af Positionsstyts med Ammunition og andet Tilbehør, 300,000 Kr., er i flere Aar taget provisorisk. Den anden, „til Anstæffelse af Granater med brisante Sprængladninger, 100,000 Kr.“ var allerede paa Budgettet i Fjor og blev da nægtet af dette Ting, og vi have ikke fundet Grund til at fravige vor Nægtelse. Jeg skal lidt nærmere omtale de to følgende Poster, I f og I g. Den første angaar fortsat Fabrikation af Gevær 1889 med tilhørende Ammunition, hvor vi foreslaa at halvere det foreslaaede Beløb 100,000 Kr., og den anden, Materialier til skarpe 8 mm. Patroner med røgrit Krudt, hvor man ønsker at foretage den samme Halvering — det vil sige stadig Flertallet. Hvad Geværerne angaar, drejer det sig her om at skaffe en Reserve tilvejebragt. Man har nu forsynet Liniebataillonerne med 42,000 Geværer af Model 1889, og man ønsker nu at indrette en Reserve og tillige en Beholdning, hvorved ogsaa Forstærkningsbataillonerne, som nu have Remingtonrifler af ældre Konstruktion, ogsaa kunde blive bevæbnede med Magasinegeværet 1889. Man har fra Udvalgets Side ikke ment at kunne stille sig absolut afvisende hertil. Man er i sin Tid i dette Ting gaet ind paa de nye Geværer, og jeg skal ikke komme ind paa de Grunde, som den Gang ledede Tinget. Naar man altsaa een Gang har anerkendt dette Gevær's store Fortrin, og anerkendt, at det næppe er forsvareligt, naar man har en Hær, at udruste den saa væsentlig ringere end andre Landes Hære, saa ligger det ogsaa i Sagens Natur, at man ser efterhaanden at bevæbne hele Hæren dermed. Det vilde være en Uret mod Forstærkningen i den kommende Tid at lade den gaa i Krig med et Gevær, som til den Tid vil være endnu mere forældet, end det er nu. Derfor have vi ikke kunnet nægte Berettigelsen af, at man langsomt forøger denne Reserve af Geværer 1889, for at det kan gaa den Anvendelse, som her er omtalt; men man har ment, at man ikke skulde gaa saa hurtigt frem, og man har derfor halveret Beløbet med 50,000 Kr. Ganske lignende Betragtninger gøre sig gældende paa den